

Arrest

nr. 296 302 van 26 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 18 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 juli 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verwerft in 2017 een verblijfsrecht als familielid van een Unieburger, met name als echtgenoot van een in België verblijvende Nederlandse vrouw met wie hij op 22 augustus 2016 was gehuwd in Ghana. Hij werd op 4 september 2017 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2. Op 9 juli 2018 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent de Ghanese huwelijksakte van verzoeker te erkennen en over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand, dit na negatief advies van het openbaar ministerie op 21 juni 2018, dat vaststelde dat het om een schijnhuwelijk ging.

1.3. Het beroep tegen de voormelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand werd op 31 januari 2019 ongegrond verklaard door de rechtbank van eerste aanleg te Gent.

1.4. Op 7 januari 2020 neemt verweerder een beslissing tot intrekking van het verblijf. Het hiertegen ingestelde beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest van 17 februari 2020 met nummer 238 924.

1.5. Het hof van beroep van Gent heeft bij arrest van 17 februari 2020 geoordeeld dat het buitenlands huwelijk van verzoeker niet kan worden erkend.

1.6. Verzoeker dient op 11 september 2020, na voormeld arrest, een eerste aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, opnieuw als echtgenoot van een Nederlandse vrouw.

1.7. Verweerder neemt op 5 maart 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Het hiertegen ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest van 8 juli 2021 met nummer 260 090.

1.8. Verzoeker dient op 23 december 2022 een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, opnieuw als echtgenoot van een Nederlandse vrouw.

1.9. Verweerder neemt op 19 juni 2023 opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is thans de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 50e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.12.2022 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voornaam: [M.]

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister:[...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 23.12.2022 andermaal gezinshereniging aan als echtgenoot van [A.J.] (RR [...]), van Nederlandse nationaliteit, op basis van artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980

Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voeg(

Als bewijs van het huwelijk werd een Ghanese huwelijksakte ([...]) dd. 22.08.2016 voorgelegd.

Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en zijn vermeende echtgenote blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijf geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op verwerven van het verblijfsrecht.

Op 21.06.2018 verleende de procureur des Konings te Gent een negatief advies betreffende de erkenning van dit buitenlandse huwelijk:

"Mijn ambt is van oordeel dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk en verleent dan ook een negatief advies.

Uit het geheel van omstandigheden blijkt immers dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk (en ook financieel) voordeel dat verbonden is aan de slaat van de gehuwde.

Dit advies is ondermeer gebaseerd op volgende elementen: de cel Schijnrelaties van de Stad Gent stelt na haar verhoor van de beide betrokkenen heel wat discrepanties vast:

- betrokkenen weten niet in welke kerk ze elkaar ontmoetten*
- betrokkenen geven een zeer verschillend tijdsverloop van de relatie en de bezoeken van mevrouw*
- betrokkenen verschillen van mening over wie getuige was op het huwelijk.*
- betrokkenen verschillen van mening over de kledij die gedragen werd op het huwelijk*
- betrokkenen verschillen van mening over wanneer de ouders werden ontmoet*
-

het politioneel onderzoek toont bovendien aan dat:

- er slechts één kussen is voorzien in het bed waar beiden verondersteld worden te slapen*
- mevrouw minstens de weekends doorbrengt in Nederland*
- betrokkenen blijkbaar niet erg goed op de hoogte zijn van huwelijksdatum*
- er in de woning geen toilet genet van mevrouw kan teruggevonden worden"*

Op 09.07.2018 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van Gent dit buitenlandse huwelijk over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand. Betrokkenen gingen in beroep tegen deze weigeringbeslissing bij de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent; dit beroep werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard dd. 31.01.2019. Betrokkenen gingen in hoger beroep tegen deze weigeringsbeslissing bij het Hof van Beroep te Gent; dit hoger beroep werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard dd. 17.02.2020.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat het afsluiten van het huwelijk tussen betrokkene en de referentiepersoon nooit gericht was op het aangaan van een duurzame levensgemeenschap, enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Gelet op bovenstaande elementen wordt de rechtsgeldigheid van dit huwelijk dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met artikel 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste) en artikel 18 W.I.P.R. (wetsontduiking). Gelet op al het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het voornoemde huwelijk te erkennen. Betrokkene kan bijgevolg geen verblijfsrecht verkrijgen op basis van de procedure gezinshereniging in hoedanigheid van echtgenoot van de referentiepersoon.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. [...] "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

"Schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoeksters rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout."

Hij betoogt als volgt:

"2.1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omwille van het feit dat verzoeker een huwelijksakte heeft voorgelegd waarvan de erkenning ervan geweigerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent en hierop volgend door de rechtbank van eerste aanleg en het Hof van Beroep.

Dat verweerder nochtans zelf het visum gezinshereniging van verzoeker heeft goedgekeurd, op basis waarvan verzoeker naar België kon reizen en hem een F kaart overhandigd werd.

Dat verweerder bijgevolg zelf al uitspraak had gedaan omtrent de geldigheid van de huwelijksakte van verzoeker, wat mogelijk is aangezien elke overheid in België buitenlandse akten mag interpreteren en waarderen, en verweerder dan ook een onvoldoende (gegronde) motivering geeft waarom de Ghanese huwelijksakte van verzoeker opeens niet meer kan aanvaard worden.

Verzoeker en zijn echtgenote vormen immers nog steeds sedert 2017 een hecht gezin, wonen samen en wensen ook voor de toekomst een duurzame relatie te onderhouden met elkaar, zodat het feit dat de huwelijksakte niet erkend wordt door de ambtenaar van de burgerlijke stand, er niet automatisch toe kan leiden dat het verblijfsrecht aan verzoeker geweigerd wordt, temeer daar hij in het bezit is van een naar Ghanes recht afgesloten rechtsgeldige huwelijksakte.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig worden geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat de huwelijksakte niet wordt erkend en overgeschreven door de ambtenaar van de burgerlijke stand geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken, nu verweerder zelf eerst heeft geoordeeld dat de huwelijksakte kon aanvaard worden voor de gezinshereniging.

2.2.

Dat door verweerder geenszins een voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 WIPR waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid WIPR).

Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het WIPR aanwijst, gerespecteerd is*
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 WIPR);*
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 WIPR).*

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de huwelijksakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde huwelijksakte een rechtsgeldige huwelijksakte is.

Dit is in casu niet gebeurd.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

Dat de door verzoeker neergelegde huwelijksakte werd gelegaliseerd werd door de Ghanese en Belgische autoriteiten.

Dat geenszins door verweerder werd gemotiveerd waarom met deze legalisaties geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. In casu is de bestreden beslissing duidelijk voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gemotiveerd dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden. Er wordt duidelijk uiteengezet dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard, waarbij dit ruim wordt geduid en waarbij onder meer de procedurele gang van zaken wordt weergegeven die verzoekers Ghanese huwelijksakte heeft doorlopen. Verzoeker minimaliseert dit, maar dit houdt niet in dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt voorts dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing vermits hij ze bekritiseert op inhoudelijk vlak, zodat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet.

De inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Verzoeker diende opnieuw een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart, in functie van zijn Nederlandse echtgenote en dit op grond van artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker opnieuw de Ghanese huwelijksakte voorlegt die hij reeds voor-legde bij zijn in punt 1.6. bedoelde eerste aanvraag.

2.7. De Raad stelt ook vast dat het eerste middel een copy paste betreft van het eerste middel dat verzoeker heeft ontwikkeld in het in punt 1.7. bedoelde beroep.

2.8. De Raad herhaalt dan ook dat, waar verzoeker aanhaalt dat verweerder niet kon terugkomen op zijn eerdere erkenning van de Ghanese huwelijksakte op grond waarvan zijn verblijfsrecht werd erkend, hij voorbijgaat aan het gestelde in punt 1.4. Verzoekers verblijfsrecht werd ex tunc ingetrokken op basis van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet dat verweerder toelaat een dergelijke beslissing te treffen *“wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf”*. Deze beslissing is gelet op het gestelde in punt 1.4. een definitieve beslissing en verzoeker kan niet

onwetend zijn van de inhoud van deze beslissing die hij heeft aangevochten en waarin kan worden gelezen: *“Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 01.03.2017 in functie van zijn vermeende echtgenote [J.A.] [...], van Nederlandse nationaliteit. Het verblijfsrecht werd erkend op 04.09.2017 door afgifte van bijlage 15. Ter staving van de aanvraag gezinshereniging dd. 01.03.2017 werd een Ghanese huwelijksakte voorgelegd. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en zijn vermeende echtgenote blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijk geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op verwerven van het verblijfsrecht. [...] Uit het onderzoek van de cel schijnhuwelijken en de politie blijkt immers dat het afsluiten van het huwelijk er nooit was op gericht om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met elkaar, maar dat het huwelijk er enkel op was gericht om verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene te bekomen. [...] Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40bis, hij is eigenlijk nooit een familielid van een EU-burger geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten [...]”*

2.9. In de bestreden beslissing wordt, net zoals in de in punt 1.7. bedoelde beslissing, opnieuw de procedurele gang van zaken weergegeven die verzoekers Ghanese huwelijksakte heeft doorlopen, met name: *“Op 09.07.2018 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van Gent dit buitenlandse huwelijk over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand. Betrokkenen gingen in beroep tegen deze weigering-beslissing bij de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent; dit beroep werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard dd. 31.01.2019. Betrokkenen gingen in hoger beroep tegen deze weigeringsbeslissing bij het Hof van Beroep te Gent; dit hoger beroep werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard dd. 17.02.2020.”*

2.10. De rechtsvraag of de Ghanese huwelijksakte kan worden erkend in de Belgische rechtsorde, werd dus definitief beslecht bij het arrest van het hof van beroep van Gent van 17 februari 2020. Zoals verzoeker in zijn feitelijke uiteenzetting zelf aangeeft, heeft het hof van beroep immers geoordeeld dat de Ghanese huwelijksakte niet kan worden erkend. In deze procedure heeft verzoeker ongetwijfeld zijn rechten van verdediging kunnen uitoefenen. Ten gevolge van de definitieve beslechting van deze rechtsvraag door het hof van beroep, kan geen toepassing meer worden gemaakt van de ‘de plano’-erkenning, voorzien in artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR, luidens hetwelk *“een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden [wordt] erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21”*. De rechterlijke uitspraak van het hof van beroep heeft, in tegenstelling tot een administratieve beslissing van een ambtenaar van de burgerlijke stand, immers gezag van gewijsde en beslecht definitief de vraag of de buitenlandse authentieke akte al dan niet wordt erkend (cf. K. VANVOORDEN, “De erkenning door Belgische overheden van buitenlandse akten inzake de burgerlijke staat: tegenstrijdige beslissingen”, T.Vreemd 2008, (11) 12; T. KRUGER en J. VERHELLEN, “De erkenning in België van buitenlandse familierechtelijke akten”, T.Vreemd 2006, (278) 285). Aangezien reeds definitief voor recht vaststaat dat de Ghanese huwelijksakte niet kan worden erkend in de Belgische rechtsorde, kwam het niet meer aan verweerder toe om nog een eigen onderzoek te voeren in het licht van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR, en een standpunt – zij het dat dit standpunt in casu samenvalt met het oordeel van het hof van beroep van Gent – in te nemen omtrent de erkenning van deze huwelijksakte.

2.11. Bij gebrek aan erkenning van de huwelijksakte kan geen toepassing worden gemaakt van artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet. Noch verzoekers minimalisering van de definitieve weigering tot erkenning van zijn Ghanese huwelijksakte noch zijn (overigens bloot) betoog over de hechtheid van het gezin en hun wens om ook in de toekomst een duurzame relatie te onderhouden, noch zijn betoog dat hij in het bezit is van een naar Ghanees recht afgesloten rechtsgeldige huwelijksakte, noch zijn betoog inzake over het hoofd geziene legalisaties van aktes kunnen hieraan afbreuk doen. Een legalisatie betreft niet meer dan de authenticatie van handtekeningen en hieraan kunnen geen conclusies worden verbonden voor wat betreft de rechtsgeldigheid van de gelegaliseerde aktes.

Het eerste middel is ongegrond.

2.12. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familieleven”*.

Hij betoogt als volgt:

“Dat overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat verzoeker de echtgenoot is van een Belgische dame en hij effectief sedert 2017 samenwoont met zijn echtgenote, zodat de betreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Dat aangezien het niet betwist is dat verzoeker de echtgenoot is van een Belgische dame en verzoeker samenwoont met haar, er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft en bijgevolg artikel 8 EVRM geschonden wordt.”

2.13. De Raad stelt vast dat ook het tweede middel een copy paste betreft van het tweede middel dat verzoeker heeft ontwikkeld in het in punt 1.7. bedoelde beroep.

2.14. De Raad herhaalt derhalve dat, wat betreft het voorgehouden gezinsleven tussen verzoeker en zijn vermeende echtgenote, erop moet worden gewezen dat het EHRM een wettelijk en oprecht huwelijk beschouwt als een beschermenswaardig gezinsleven dat binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM valt (‘lawful and genuine marriage’, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Aangezien verzoekers huwelijk niet wordt erkend omdat na onderzoek is vastgesteld dat er sprake is van een schijnhuwelijk (met name omdat de intentie van verzoeker kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde), is er in casu geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Door louter te poneren dat hij samenwoont met zijn echtgenote – waarbij hij bovendien opnieuw verkeerdelijk stelt dat ze de Belgische nationaliteit heeft, terwijl dit de Nederlandse is – brengt verzoeker geen elementen aan die een ander licht op de zaak werpen. Aangezien geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven en verzoeker niet in concreto aantoonde dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in België, is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er opnieuw op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

Het tweede middel is ongegrond.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------